

Csihák György (Zürich/Budapest):

Fejtetőre állt világ

*Adj emberséget
az embernek,
adj magyarságot
a magyarnak.
József Attila*

Nemrégiben az egyik európai egyetemen jártamban, egy professzor elvitt féltve őrzött birodalmába, ahová kulcsa egyedül neki van. Mutatott valamit. Az egész néhány percig tartott – és évszázadokról szól. Akkor értettem meg: *a világ végleg fejtetőre állt!*

A bizonyos professzor kinyitotta előttem az ő világát és mutatott nekem egy mikroszkópot. A mikroszkóp nekem egy fura cső, aminek az egyik végén én benézek a másik végén meg valami picinyből nagy lesz valami, egyébként láthatatlan dolgok ficáncolnak a szemem előtt stb. Valami ilyesféle.

Nos, ez a mikroszkóp három egymásmelletti termet foglal el. Bementünk mindhárom terembe, ahol sok mindent láttam, de nem tudom és nem is érdemes leírni, mert nem hasonlít csak önmagára. Szóval, volt ott sok minden, látható nagy összevisszaságban. Még leginkább azt értettem, amit a harmadik szobában mutatott: egy számítógép képernyőjét, a hozzá tartozó billentyűkkel – gondolom. Amit látni lehet, az a képernyőn kell megjelenjen és – mint más esetben is – a kép növelhető, részletek kimenthetők, lehet színes is, lehet fényképet készíteni stb.

Tőle tudom, hogy belül minden üres, még a legszilárdabb fém is. Gyermekkoromban még a legkisebb a molekula volt. Ez után fölfedezték az atomot. Az atomnak van magja, ami körül valamik keringenek. Ez az a belső üresség, ahol ezek keringenek. Professzorom mondta, amiről én beszélek, hogy látható a mikroszkóp alatt és nagy lesz, vagy izeg-mozog, az mondjuk – egyszázad milliméter. Ha az ő mikroszkópját használja, akkor az előbbi izgő-mozgótól egy olyan fél méterre „lejjebb” van az atommag. Csakhogy ő, még azon túl lát egy további méternyi. *Éppen csak nem tudja leírni, amit lát.* A tudomány csak az atomig tud leírni. Megértettem: *a technika megelőzte a tudományt. A világ tényleg a feje tetején áll!*

Mert, hogy is volt az, például a repülés esetében? Volt Daedalus és Ikarus. Aztán volt egy Da Vincsi nevű ember a középkorban, aki rajzolt olyan valamiket, hogy az majd repülni fog. Végül a 19. század végén a Francia Tudományos Akadémia kimondta, hogy az ember csinálta soha repülni nem fog, ha az nehezebb a levegőnél. Ha igazuk lenne, a Világkereskedelmi Központ két tornya ma is állna. De nem áll. *A világ áll a feje tetején* – „amint az ember Amerikában, ha nálunk sötét van.”

A történelemtudományba is berobbant az új tudományág, a genetika – pontosabban itt az öröklődéstan – és fejére állni látszik tőle a világ. Vagy pont most állítjuk a talpára?

A korai magyar történelemről, nagyjából a 19. században kialakítottak egy tudományos világgépet, amit máig tanítanak iskoláinkban – úgy, kisebb-nagyobb módosítással.

Egy Árpád nevű, kiváló vitéz és hat más vezér társa vezetésével, betört a Kárpátok övezte világba, hét fegyveres had – 896-ban, mert akkorra határozta ezt meg a Magyar Tudományos Akadémia. Ezt követően ez a had kalandozni kezdett Európa-szerte, rabolva, pusztítva – mint előtte párszáz évvel a hunok – megrémísztvén egész környezetét. Első királyuk – Vajk – pogány alattvalóit tűzzel és vassal a római hitre térítette, felvette a Sztephanosz nevet és utóbb Istvánnak nevezték. Jutalomból az akkori római pápa apostollá tette, királyi koronát küldött neki, amiért ezt máig Szent Koronának nevezik, országát pedig apostoli királyságnak.

Megalapították ezek a hódítók a középkori nagy Magyar Királyságot, amely – kisebb és nagyobb változtatással mindmáig fennáll.

Sokan elszántan vitatkoznak azon, hogy mi is hunok vagyunk-e – vagy sem? A döntő érv a vitában nemigen merül fel. Nevezetesen. Nevezett Sztephanosz igen bölcs utasítására megalakult a királyi kamara (miniszterelnökség), amelynek ettől kezdve 1944-ig a hivatalos nyelve (miáltal – igen bölcsen! – az országé is) az akkor már halottnak minősített latin lett. Ezen a latin nyelven íródott a magyar alkotmány is, ami a „Corpus Juris Hungarici” néven ismert „Magyar Törvénytár” lapjain található. Ez egyébként Európa legrégebb írott alkotmánya – ami a szakértők megállapítása szerint a „Vérszerződés”-sel kezdődik (a magyar történelemtudomány nagyobb dicsőségére nem tudni, hogy hol és mennyi ilyen szerződést kötöttek dicső eleink). Egynek a szövegét megőrizte Anonymus a gesztájában. A Corpus-ban – tehát végig, latin nyelvű szövegben – a magyar király kizárólag „rex hungarorum”, a koronánk „Hungarici Corona”. Derék eleink csak tudták, hogy ők kik? Népnevünk ebben az iratban soha sem más, csak „hun” – de a korabeli iratokban sincs sehol például a „magyar”. Egyedül az un. „Hármaskönyv”-ben áll egy alkalommal, hogy „... a szkíták, akiket ma székeleyeknek nevezünk.” (A jelen irat szerzőjének a fordítása).

Akadtt itt több nehézség, hogy csak egyet említsek. Bárhogyan is kerestük – nem sikerült például egy őshazát találnunk magunknak. Mert ugye, például, ha az a honfoglaló nép, tényleg hét felől állt össze, akkor legalább hét őshazát kellene találnunk magunknak – miközben egy sor más nép sikerrel találta meg a magáét a Kárpátok övezte – magyar hazában. Így itt, például, a történelem során egyre nehezebben fértünk el.

Időközben azért tisztázódott is néhány dolog. Mivel a létrejött birodalom az első időben, érdekerületeivel nagyjából a Duna forrásvidékétől a torkolatáig terjedt, bánágokat szervezett – nem lehetett olyan kisépességű. Nemigen lehettek annyira pogányok, mivel egyisten hívők voltak. Olyan nagyon műveletlenek sem lehettek, mivel Krisztus után ezer táján Európában egyedül nekik volt saját betűírásuk, a rovásírás, ami nyelvük fejlettségét is mutatta. Saját zenei anyanyelvük is volt. Vajk nemigen születhetett pogánynak, mivel már apja és anyja is keresztény volt – tehát a Vajk név a nép nyelvén élt, mivel a görög név nekik nemigen tetszett. Születésekor az esztergomi királyi várban keresztelték – ami már akkor is csodálatos festményekkel volt tele.

A nagyszerű had nem fejtellenül keringett és rabolt Európában, hanem nagyvonalú diplomácia segítője, sőt: verhetetlen volt. Néhány kisebb csatavesztéstől eltekintve, a kor két nagyhatalmát évszázadokon keresztül minden háborúban megverte, mindkettőt adófizetőjévé tette – és túlélte. Éppen csak az őshazával nem sikerült boldogulni. Utóbb többen visszafutottak, mások visszalovagoltak, az utóbb feltételezett valami kilenc őshazából.

Baj lett az államalapítással is, mert kiderült, hogy Sztephanosz semmiféle államot nem alapított, mivel már atyjától, akit a források szintén Sztephanosz-nak és királynak neveznek, egy jól szervezett államot örökölt, viszont az ország római hitű egyházszervezését kétségtelenül István végezte el, miáltal országunkat évszázadokra a világ gyorsan fejlődő részéhez, Európához igazította. *És minden kétséget kizárólag, minden tette igazolja, történelmünk egyik legnagyobb királya volt. Azt sem sikerült bizonyítani, hogy mi bárkitől koronát fogadtunk volna el, mert az akkoriban azt is jelentette volna, hogy a küldő hűbérese lettünk. Az öröklődéstan a történelemtudománynak ebbe a világába robbant bele, és úgy tűnik, sikerül azt a feje tetejére állítania.*

Tegyük itt egy rövid tudományelméleti kitérőt. Ha a tudományt két nagy csoportra bontjuk, akkor van természettudomány és társadalomtudomány (bölcészetnek is mondjuk). Mivel az ember része mindkettőnek, ezért mindkettő foglalkozik az emberrel is. A természettudomány egyes ágai általában laboratóriumban is művelhetők, ezért jobb bizonyítási alappal rendelkeznek, minél fogva jobban ellenőrizhetők. Ezzel szemben, a társadalomtudomány nem rendelkezik a laboratóriumi ellenőrzés lehetőségével, ezért

eredményei általában megbízhatatlanabbak, mint a természettudomány eredményei. Ebben a helyzetben *a tudományos módszertan* a társadalomtudomány esetében, a természettudománnyal szemben jóval nagyobb jelentőséggel bír. Megjegyzendő, hogy míg a természettudomány sok ága rendelkezik tudományos módszertannal, addig a társadalomtudomány területén eddig csak a nyelvészet dolgozott ki tudományos módszertant, amelyet nemzetközileg is elfogadnak és állandóan tökéletesítenek. Érdemes ezért különös hangsúllyal kijelenteni, hogy addig, amíg a genetika a társadalomtudomány területén nem jelentkezik tudományos módszertannal, addig megállapításai a társadalomtudomány területén már ezért sem bír nagyobb jelentőséggel, mint a társadalomtudomány többi ága. Megítélésem szerint, így kell fogadni – egyenlőre? – az öröklődéstan szerepét a társadalomtudományban, jelesül a történelemtudományban.

Azt is érdemes megemlíteni, hogy mivel a genetika igen érdekes – és jellegénél fogva a megbízhatóbbnak ítélt – állandóan újabb és újabb adatokkal jelentkezik, amik mára a világot ellepik, így gyakran, a történelemtudomány területén a szakemberek, sőt néha a genetikusok sem értik pontosan. A sírt a genetikusnak a régész mutatja – egyiknek sincs olyan tudományos módszertana, mint amilyennel a nyelvész rendelkezik. Ám kitudja, hogy az a koponya milyen nyelven beszélt?

Közelebbi tárgyunkban, a korai magyar történelmet illetően, a genetika hozta újdonság két területre összefoglalható. Az egyik az, hogy *időben nagy távolságra megy vissza*. Oly messze, ahová eddig sem a régészet, sem a nyelvészet, sem sok más tudományág még nem tudott visszamenni, ami most sikerül a genetika segítségével. A másik, *a közelebbi adatok újszerű értelmezése*. Említsük esetünkben a honfoglalást. A genetikusok elég egységesen állítják, hogy a mai magyarországi magyarban a honfoglalók génjei 3-4, de legfeljebb 12 százalékban találhatók. Ez valóban azt látszik igazolni, hogy a honfoglalók, a már akkor itt élt népességhez képest, kis létszámúak voltak. Ez viszont igazolni látszik azok, már jóval korábban bizonyítgatott feltételezését, hogy nem szükséges őshazát keresnünk a Kárpát-medencén kívül. *Itt már hosszabb ideje, nagy létszámú lakosság volt, ami a mai népanyagunk meghatározója is*. Ez viszont felvet további számos kérdést, és megadja a választ több nyitott kérdésre. Jelentős számú idegennyelvű tudományos munka is foglalkozik azzal, hogy ez a Kárpát-medence mi mindennek a kiinduló állomása az állattenyésztés, a növénytermesztés, de egyaránt a magasan fejlett technika és a műveltség egyéb területein is. *Márpedig mindez teljesen új összefüggésbe helyezi egész történelmünk további alakulásának képét*.

Árpád honfoglalóinak genetikai elemzése több nehezen érthető dolgot is mutat. Például igen messzi területekkel, és a korábbi „vándorló életmóddal” nehezen összeegyeztető adatot hoz. Például lenne a honfoglalók között eszkimó és ír területről származó ember? Ez viszont azt is igazolná, hogy az ide bejövő nyalka vitéz itt házasodhatott össze olyan néprészünkből származó hölgygel, akinek ősei innen elszármaztak és ma ott találták azt a gént, ami most a honfoglalónál mutatható ki – itt. *Ez is azt bizonyítaná, hogy itt bőségben élő és szaporodó lakosság vitte génjeit, de tudását is számos és nemegyszer messzi területre is*.

Egyesületünk két kiváló tagja, egy természettudós — és egy társadalomtudós — nagy felkészültséggel feldolgozta ezeket a tudományos felismeréseket és napjaink újabb és újabb tudományos feltárásait logikus rendbe rakva, saját felismeréseikkel gazdagítva, igyekeznek a rengeteg adat dzsungelében rendet vágva korai történelmünket rendbe igazítani. Jelen rendezvényünkkel pedig kiegészíteni igyekszünk, a mintegy harminchétévi ezirányú tudományos munkánkat. Nem fogjuk ezzel a világot a talpára állítani. A korai történelmünk alakított, vagy éppen átalakuló képét sem fogjuk véglegesen rendezni. Ám bizton reméljük, hogy munkákkal segíteni tudjuk a bizonyosság megerősítését.

Reményeink szerint ismét sikerül egy kicsivel több „magyarságot adni a magyarnak”.

Hanem – a Föld minden nap fordul egyet a tengelye körül. Nem oly rég tudott dolog, hogy egyesületünk egy csikszeredai tagjának fia az USA-ban felfedezte a tudományok tudományát. Egyesületünk tudományos tanácsa utóbbi ülésén pedig kiderült, hogy van két egyesületi tagunk

is, akik – bár egymásétól eltérő technikával – de *belátnak az emberi lélekbe*. A sok emberi lélek meghatározója a nemzet lelkének – ami kialakítja az egyes emberi lelket. Ennél messzebb látni egy nemzet történetében – valószínűleg már nem lehet.

Márpedig – ha mindez igaz – *akkor az ész, tán mégis messzebb lát, mint a technika*.

Zürich, 2022. március 21-én, a Tavasz első napján